

Say Trắng

Hàn Mặc Tử

Ta khắc hồn ra ngoài cửa miệng
Cho bay lên hí hửng với ngàn khơi
Ở trên kia, có một người
Ngồi bên sông Ngân giặt lụa chơi
Nước hóa thành trắng trắng ra nước
Lụa là ướt đầm cả trắng thơm
Người trắng ăn vận toàn trắng cả
Gò má riêng thôi lại đỏ hườm
Ta hằng đưa tay choàng trắng đã
Mơ trắng ta lượm tơ trắng rơi
Trắng vương lên cành lên mái tóc cô ơi,
Hãy đứng yên tôi gỡ cho rồi cô đi
Thông thả cô đi
Trắng tan ra bọt lấy gì tôi thương
Tối nay trắng ở khắp phương
Thầy đều nao nức khóc nường vu qui
Say! say lão đảo cả trời thơ
Gió rít tần cao trắng ngã ngửa
Vỡ tan thành vũng đọng vàng khô
Ta nằm trong vũng trắng đêm ấy
Sáng dậy điên cuồng mưa máu ra.